

Szokolay Sándor mondta idős korában Kodályról egy visszaemlékezésében, hogy azt érzi, folyton ott áll mögötte... Egy jelentős művészegyéniség nyomot hagy maga után, néha több generáción keresztül is, még ha - zenészek esetében – talán ritkán is hallgatjuk vissza felvételeiket, vagy nem is játszuk folyamatosan a műveiket. Szekendy Tamás derüje itt él velünk, noha 2014-ben, 52 éves korában eltávozott közülünk. Idén lett volna 60 éves.

Bár sok különböző helyen hallhattam és dolgozhattam Tamással, a bennem kialakult képet nem tudom elválasztani attól a Schubert-portrétól, ami a Szent Mihály Plébánia zenetermében a zongora mögötti falon lógott. Itt találkoztunk a kezdetekben, ahová ő rendszeresen jött zongora- és orgonajátékával segíteni a Rasztovics Ferenc vezette kórus munkáját. A kóruséneklés általában is jó közösséget teremt, de „Raszi atya” templomi kórusa a mostoha körülmények ellenére egy nagyon fontos művészi-lelki közösség is volt évtizedeken keresztül, hiszen a zenei produkciók előállítása mellett itt mindig egyértelmű volt a magasabb rendű liturgia szolgálata. Szekendy Tamást, zeneiskolai zongora-tanulmányaival párhuzamosan, a magával ragadó zeneiségű Rasztovics Ferenc kezdte orgonára tanítani. Tamás 13 éves korától élete végéig rendszeresen közreműködött ünnepi szertartásokon a Szent Mihály-templomban, és gyakran hívták más templomokba is orgonálni, esetenként kántorizálni. Ha ideje engedte, szombathelyi feladatai mellett is jött hétről-hétre támogatni a Szent Mihály-kórus munkáját a Városplebánia Szent Mihály utcai zenetermébe, abba a házba, ahol a Soproni Zeneegyesület alapítója, Kurzweil Ferenc is lakott annak idején. Ezek a kóruspróbák nehezen fejeződtek be, hiszen az aktuális művek betanulása, átisméltése után szívesen maradt együtt a társaság egy-egy pohár borra. Tamás sokszor eközben is a Schubert-portré alatt álló zongoránál maradt, muzsikálgatott, improvizált, gyakorolt. Én többször ráfeledkeztem erre a látványra, hogy a zenének ezek az édes gyermekei köszönik szépen a földi valóságot, de jobban érzik magukat a mennyei harmóniák között.

Sokféle műfajban hallhattuk: a Capella Savaria régi zenei együttes csembalistájaként többször beutazta Európát. A barokk és a klasszikus repertoár nemzetközileg elismert szaktekintélyévé vált a '90-es évek végére. Virtuóz szólistaként és zseniálisan alkalmazkodó kamarapartnerként is jelentős sikereket ért el. A zongora és az orgona mellé sorra jöttek a további historikus billentyűs hangszerek. Csembalójátéka nemcsak zenekari kísérszólamként, continuo-játékosként volt briliáns, hanem fölényesen interpretálta a barokk irodalom legjelentősebb csembalóversenyeit is - folyamatosan repertoáron is tartotta vele ezeket a műveket a Capella Savaria kiváló együttese. Számos énekes és hangszeres szólista indulását támogatta zongorakísézőként, pedagógusként. Megtalálta a szépséget és az örömet minden muzsikában, zenei kezdeményezésben - mégis, ha visszagondolok, talán a romantikus szerzők világa, Schubert, Chopin és Liszt muzsikája volt az,

amiben leginkább feloldódott. Lénye is ezt a romantikus távlatot közvetítette, muzsikálását hallgatva mindenki érezte, hogy létezésünk jóval több a materiális valóságnál. Persze megéreztük ezt akkor is, amikor Bachot játszott a Szent Mihály-templom orgonáján vagy saját improvizációival ragadott ki bennünket mindennapjaink problémáiból.

A rendszerváltozás utáni zenészgeneráció kenyérharcaiban is végig megőrizte derűjét, eleganciáját. Több aforisztikus mondása közül sokszor idézzük azt, hogy “koncert előtt nem szabad veszekedni, koncert után pedig nem érdemes” - nem gondolta így ezt akkor se, most se minden zenész, de aki hallotta Szekendy Tamás szájából ezt a mondatot, az alázatosabban tette onnantól fogva a dolgát. Nekünk, soproni muzsikuskoknak, akik személyesen ismerhettük őt, alázata, szorgalma példaértékű marad egész életünkre. Szaktudása, lemezfelvételei és a világ egyik elit-zenészképzőjében, a moszkvai Csajkovszkij Konzervatóriumban szerzett diplomája talán rangosabb pozíciókra predesztináltak volna, de Tamás hittel és valós profizmussal tette a dolgát, ott, ahol arra igényt tartottak. Ha szerénységével visszaéltek, regisztrálta, de a legnagyobbak hivatástudatával és igazi keresztény alázattal járta azt az utat, amit a sors kijelölt számára.

Élete utolsó éveiben hűséges támasza és önzetlen segítőtársa lett felesége, Szekendyné Kelemen Erzsébet, akivel sok időt töltöttek új, hidegségi otthonukban is. 2014. január elsején még fellépett a Soproni Szimfonikusok újévi hangversenyén, de három héttel később, több éves betegeskedés után feladta szervezete a harcot. Szekendy Tamás számos kiváló felvételt hagyott hátra, de hitét, művészetét minden adatrögzítőnél biztosabb helyen őrzi közönsége és zenésztársai.